

Ruud Smits voor NW&I in de Verenigde Staten

"De aankomst in Amerika deed me denken aan films over Ellis Island rond het begin van de 20ste eeuw (zie bijvoorbeeld de Godfather). Lange rijen, veel geschreeuw, vingerafdrukken en foto's nemen en zelfs de schoenen moesten uit."

"Boston is een echte studentenstad. Je wordt voortdurend omver gelopen door joggende studenten met de Ipod en andere elektronica rond arm of middel gebonden. Voor studenten lijkt het mij een Walhalla (zei het dat de entree voor dat Walhalla behoorlijk hoog is)."

"De gesprekken op MIT zijn heel interessant. Het werk dat ze hier doen heeft veel gemeen met het onze, maar is toch ook weer heel anders. Waar wij nogal veel aandacht besteden aan de proceskant en het betrekken van allerlei stakeholders bij ons onderzoek (de vraagkant dus), zit men hier toch veel meer op de technische kant. Daar valt ook weinig tegen in te brengen. Ze accepteren onze benadering (de term polderen is hier algemeen bekend), maar ik ben bang dat ze het toch zien als een wat wonderlijke escapade van een kleine, goedwillende broer. Daar laten we ons echter niet door van de wijs brengen.

Pittsburgh: Ik heb twee dagen bij het Engineering and Public Policy Program (EPP) van Carnegie Mellon University rondgelopen. Wederom heel veel geleerd. Hier valt ook veel te leren voor NW&S en de Masters Sustainable Resources. Het is echt de moeite waard om hun website eens goed te bekijken (<http://www.epp.cmu.edu/>). Hun aanbod van cursussen is gigantisch doordat EPP een samenwerkingsverband van 5 Departments, variërend van Engineering tot Social Science, omvat. Iedereen bij EPP heeft een joint appointment, wat wil zeggen dat ze ook op 50/50 basis betaald worden. En dat blijkt een noodzakelijke voorwaarde voor echte multidisciplinaire samenwerking."

"Wat de relatie MIT/TPP-EPP betreft, laat Granger Morgan (hoofd van EPP) doorschemeren dat MIT wel erg commercieel is geworden. Ze hebben zo'n naam dat ze enorm veel fondsen van de industrie krijgen. Daardoor is bij MIT de noodzaak om bij NSF (hun NWO) aan te kloppen, klein, en dat doen ze dus ook niet. Resultaat een heel sterke focus op de industrie en de academische kwaliteit loopt gevaar."

"San Fransisco. Tot mijn verrassing ben ik terecht gekomen in een gay hotel, de Willows Inn. Daar had de Lonely Planet me niets over gezegd. Het is net alsof je ergens logeert, met huiskamer, keuken met goed gevulde koelkast en alle ondersteuning die je maar hebben wilt. Het gezelligste hotel waar ik gelogeed heb."

"De laatste dagen op Berkeley geweest. Één van de beroemdste universiteiten van de VS. Een luxe oord waar wij ons nauwelijks een voorstelling van kunnen maken. De campus lijkt wel Zwitserland met chalets, prachtige art deco gebouwen, parken, enz. Opvallend is het grote aantal Aziatische studenten dat ik toch gauw op de helft schat (zelfde overigens als in Pittsburgh en Boston). Van multidisciplinair onderzoek hebben ze hier echter weinig kaas gegeten."

"Terwijl ik in de vorige brieven schreef dat wij veel kunnen leren van de VS, kreeg ik uit gesprekken op Berkeley de indruk dat zij ook geïnteresseerd zijn in wat wij doen. Het VS Innovatiebeleid is altijd erg sterk op high tech georiënteerd geweest (Quote website MOT-program: ...there is no such thing as low tech industry anymore!), waardoor de vraagkant en het MKB er nogal bij ingeschoten zijn. Maar sinds de Japanners hun de

oren hebben gewassen en 'De Muur' is omgevallen is die nadruk op high tech (veelal militair) verschoven naar innovaties die ook voor bedrijven van belang kunnen zijn. Die interesse bleek mij ook uit gesprekken met het Center for Entrepreneurial technology en CITRIS (ICT en de samenleving).

"Mijn achterstand in films weggewerkt. The constant gardener is prima. Zelfde regisseur als Cidade de Deus: veel Dogma-achtige beelden genomen met de camera op de schouder, prima muziek, ditmaal Afrika als schitterend décor en ook nog eens prima spel.

Van de verlatenheid van de Grand Canyon naar de drukte van een wereldstad. LA hoort bij de tien (misschien wel 5) grootste steden van de wereld en heeft zeker de meeste auto's. Een rit van zo'n 500 mijl. Gelukkig dat ik, zei het wat laat, ontdekte dat de knopjes op het stuurwiel de cruise control betroffen. Handig op die lange rechte stukken. In LA aangekomen op zoek naar een camping. Dat viel niet mee. Weer drie uur in het donker, ditmaal door een grote, drukke stad met amper een idee waar links of rechts was. Om een uur of 10 de hoop maar opgegeven en het hotel gebeld dat ik voor de dag erna gereserveerd had. Die hadden gelukkig nog plaats."

"Voor de tweede keer in mijn leven de 4S conferentie (Society for Social Studies of Science) bezocht. Nogal een gebeuren, zo'n 700 mensen en vele parallel sessies over de meest uiteenlopende onderwerpen. Ik heb me in de twee dagen die ik had voornamelijk beperkt tot de sessies over nanotechnologie. Voor de 4S-ers is wetenschap en technologie een object waar ze vanuit hun perspectief onderzoek naar en uitspraken over doen. Echt commitment aan de technologie en samenleving in de zin van zoeken naar wegen om (met een oude slogan) wetenschap en technologie goed te integreren in economie en samenleving, is vaak ver te zoeken. Af en toe krijg je de indruk dat ze blij zijn dat de technologen weer iets uitgevonden hebben waar ze zich druk over kunnen maken. Persoonlijk vind ik deze kloof jammer en onproductief."

"Georgia Tech is een Onderzoeks Universiteit die de laatste 20-30 jaar zeer aan belang gewonnen heeft. Momenteel rekenen ze zichzelf tot dezelfde categorie als MIT, Carnegie Mellon en CalTech. De ontwikkeling van GeorgiaTech hangt samen met de ontwikkeling van Atlanta tot de dynamische metropool in deze Zuid Oostelijke regio. Het is een typische engineering omgeving en vandaar is de vraag natuurlijk relevant wat een School of Public Policy (waar ik 4 dagen op bezoek ben geweest, zie: <http://www.spp.gatech.edu>) daar nu precies te zoeken heeft. Ik heb hierover gesproken met (wat mij later bleek) de huidige "chair" (Diana Hicks) en twee voormalige chairs (Barry Bozeman en Susan Cozzens). Daaruit bleek mij dat zij hun positie als sociaal-wetenschappelijke groep binnen Georgiatech proberen te versterken door te focussen op thema's die ook voor ingenieurs van belang zijn: ICT, innovatie en duurzame ontwikkeling.

"Borden op muurtjes van 70 cm hoog met de waarschuwing dat erop klimmen levensgevaarlijk is. Borden in wc's waarop niet alleen staat dat het personeel bij wet verplicht is de handen te wassen, maar ook stimuleert dat ze daar minstens 20 seconden over moeten doen. Wat te denken van 12 pictogrammen bij elke roltrap die 12 keer aangeven dat je dood kunt gaan aan zo'n trap. Borden bij de veiligheidscontroles op vliegvelden (het worden er tijdens de reis steeds meer), waarop

staat dat lachen om de bewaking als staatsgevaarlijke activiteit kan worden opgevat. Een boete van \$35,- omdat ik de RV niet 12 inch van de stoeprand had geparkeerd (terwijl ik heel blij was tussen alle bordjes een plek te vinden waar die 2 uur mocht staan). Wat een regelzucht! Het moet niet veel gekker worden.

45 dagen, zo'n 45 gesprekken, 10 hotels, 5 campings, enkele schitterende en een paar duffe steden, veel prachtige, imponerende natuur en landschappen, een RV, een Hyundai en veel vliegtuigen en 25.000 km verder. Veel geleerd, veel gezien, veel ervaren. Me verbaasd, genoten en me soms geërgerd. Beetje begrepen wat ze hier op ons terrein doen. Nog beter begrepen wat wij eigenlijk doen en ook wat we niet doen. Wat wij van hun kunnen leren en andersom wat zij van ons kunnen meenemen. Veel mogelijkheden gezien om onze opleiding te internationaliseren, het "boek over innovatiebeleid waar ik samen met Stefan Kuhlmann, Phil Shapira (Georgiatech) en 20 auteurs uit allerlei landen aan werk een stuk verder gebracht, veel mogelijkheden voor samenwerking in onderzoek gezien en veel mensen gesproken die daar graag aan mee willen werken. Een land ervaren waar inderdaad heel veel kan en waar de welvaart (soms schaamteloos) vanaf driipt."

"Het vliegtuig staat te wachten. Van de loodzware bagage ben ik gelukkig al weer een tijdje verlost. De schoenen en riem zijn al uit en af geweest en weer aan en om. De metaalwaren zitten weer in het jasje en de broek en de laptop zit weer in zijn koffertje. Ik heb niet gelachen om de beveiliging. Gewoon 6 uur uit het raampje kijken en dan ben ik waar ik zijn moet."